

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7994/2561

บริษัท ส.โจทก์ บริษัท พ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 243, ป.วิ.พ. มาตรา 142, ป.พ.พ. มาตรา 391, ป.พ.พ. มาตรา 601, ป.พ.พ. มาตรา 344

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่องานที่โจทก์ทำให้จำเลยชำระคบกพร่อง โจทก์จึงเป็นฝ่ายผิดสัญญา ที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าโจทก์ไม่มีสิทธิฟ้องให้จำเลยชำระหนี้ นั้น ถูกต้องแล้ว แต่ศาลชั้นต้นยังคงต้องวินิจฉัยให้จำเลยชำระค่าการงานที่ได้ทำให้โจทก์อีก เมื่อศาลชั้นต้นยังไม่ได้วินิจฉัยในส่วนนี้จึงเป็นการไม่ชอบ กรณีจึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายว่าด้วยการพิจารณาตาม ป.วิ.พ. มาตรา 243 (2) แม้โจทก์ไม่อุทธรณ์ฎีกา แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน ที่ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตาม ป.วิ.พ. มาตรา 142 (5) ประกอบมาตรา 246, 247 (เดิม)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 8,509,365.08 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้องโจทก์และฟ้องแย้งและบังคับโจทก์ชำระเงิน 85,361,455 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องแย้งเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่จำเลย โจทก์ให้การแก้ฟ้องแย้งขอให้ยกฟ้องแย้ง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระเงินแก่โจทก์ 428,066.05 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 27 เมษายน 2550) จนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 15,000 บาท ค่าขึ้นศาลให้ใช้แทนเท่าที่โจทก์ชนะคดี ยกฟ้องแย้งจำเลย ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์และจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายกคำพิพากษาศาลชั้นต้นและให้ย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นวินิจฉัยในประเด็นข้อพิพาทอื่นที่เหลือตามฟ้องแย้งของจำเลยแล้ว พิพากษาใหม่ตามรูปคดี ให้ยกอุทธรณ์ของโจทก์ คืบค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ทั้งหมดแก่โจทก์ และคืบค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ส่วนที่เกิน 200 บาท แก่จำเลย ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลนอกจากที่สั่งคืนในชั้นนี้ให้ศาลชั้นต้นรวมสั่งเมื่อมีคำพิพากษาใหม่ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาพิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ ศาลชั้นต้นพิพากษาให้โจทก์ชำระเงิน 224,989.11 บาท แก่จำเลย พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องแย้ง (ฟ้องแย้งวันที่ 25 มิถุนายน 2550) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่จำเลย ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนฟ้องแย้ง และค่าฤชาธรรมเนียมในศาลชั้นต้นและชั้นอุทธรณ์นอกจากที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 สั่งคืนไว้แล้วให้เป็นพับ โจทก์และจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชำระเงิน 1,637,191.79 บาท แก่โจทก์พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 27 เมษายน 2550) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนฟ้องโจทก์และฟ้องแย้งของจำเลยในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นรับฟังได้ว่า สืบเนื่องจากรัฐบาลได้จัดทำ

โครงการสร้างท่าอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิ ที่จังหวัดสมุทรปราการ ในช่วงปี 2545 บริษัท อิตาลีเลียนไทยดีเวล ลอปเม้นท์ จำกัด (มหาชน) บริษัทโอบายาชิ คอร์ปอเรชั่น จำกัด และบริษัททา เคนากะ คอร์ปอเรชั่น จำกัด จึงเข้าหุ้นส่วนกันในรูปกิจการร่วมค้า ไอทีโอเจวี ผู้รับเหมาหลักไป ทำสัญญาจ้างบริษัทท่าอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน) ทำการก่อสร้างอาคารท่าเทียบเครื่องบิน และอาคารผู้โดยสารในสนามบิน โดยอาคารท่าเทียบเครื่องบินที่ผู้รับเหมาหลักก่อสร้างจะเป็น อาคารตามแนวยาวเชื่อมต่อกันเป็นรูปกากบาท โดยทำอาคารเช่นนี้ทั้งด้านทิศตะวันออกและ ทิศตะวันตก แล้วมาเชื่อมต่อกันระหว่างอาคารซึ่งมีอาคารผู้โดยสารอยู่ด้านหน้าหันหน้าไปทาง ทิศเหนือเชื่อมต่อกับอาคารท่าเทียบเครื่องบินด้านหลังเป็นทางเข้าออกเอาไว้ 3 จุด อาคารท่าเทียบ เครื่องบินทางทิศตะวันออก (อาคารคอนคอร์ด) ประกอบไปด้วยอาคารเอ ทางทิศเหนือ อาคารซี ทางทิศใต้ อาคารบี ทางทิศตะวันออก และอาคารดี ทางทิศตะวันตก ส่วนอาคารท่าเทียบเครื่องบิน ทางทิศตะวันตกประกอบไปด้วยอาคารจี ทางทิศเหนือ อาคารอี ทางทิศใต้ อาคารเอช ทาง ทิศตะวันออก และอาคารเอฟ ทางทิศตะวันตก แล้วมาเชื่อมต่อกันระหว่างอาคารดีกับอาคารเอช ในการก่อสร้าง ผู้รับเหมาหลักได้มาทำสัญญาว่าจ้างให้จำเลยผู้รับเหมารองทำการติดตั้งกระจกที่ อาคารท่าเทียบเครื่องบินและอาคารผู้โดยสารทั้งภายนอกและภายในอาคารทั้งหมดบนโครงเหล็ก หลังคาที่ผู้รับเหมาหลักทำขึ้น ปี 2546 และปี 2547 จำเลยผู้รับเหมารองจึงได้มาทำสัญญาว่าจ้าง ให้บริษัทเอส-เอ อลูมิเนียม จำกัด ผู้รับเหมาช่วงทำการติดตั้งกระจกที่อาคารท่าเทียบเครื่องบินด้าน ทิศตะวันออก คือ อาคารรูปกากบาทส่วนที่ระบายด้วยสีเขียว ทั้งภายนอกอาคารเนื้อที่ 55,000 ตารางเมตร โดยตกลงค่าจ้าง 23,100,000 บาท และภายในอาคารเนื้อที่ 46,750 ตารางเมตร โดย ตกลงค่าจ้าง 17,240,000 บาท ส่วนอาคารท่าเทียบเครื่องบินด้านทิศตะวันตกจำเลยผู้รับเหมารอง ได้ทำสัญญาว่าจ้างให้บริษัทเอส.ซี เกลสซิ่ง จำกัด ผู้รับเหมาช่วงทำการติดตั้งกระจกทั้งภายนอก และภายในอาคารเช่นกัน ในการว่าจ้างตกลงให้จำเลยผู้รับเหมารองเป็นผู้จัดหาวัสดุอุปกรณ์ในการ ติดตั้งกระจกทั้งหมด โดยพวกกระจกจะเป็นกระจกนิรภัยที่จำเลยสั่งซื้อจากประเทศสหรัฐอเมริกา กรอบอะลูมิเนียม ขอบยางรองกระจก คลิปล็อกกระจก กาวซิลิโคน รวมถึงเครื่องมือหนักที่ใช้ใน การติดตั้งกระจก พวกรถกระเช้าไฟฟ้า รถเครน นั่งร้าน เครื่องยกกระจก เครื่องฉีดน้ำแรงดันสูง จำเลยก็เป็นผู้จัดหามาให้ทั้งหมด ส่วนผู้รับเหมาช่วงเป็นผู้จัดหาแรงงานช่างฝีมือมาทำติดตั้งกระจก เท่านั้น ในส่วนการทำงานผู้รับเหมาช่วงตกลงว่าในการติดตั้งกระจกภายนอกอาคารมี 3 ขั้นตอน ขั้นตอนที่ 1 จะทำการติดตั้งกรอบอะลูมิเนียมบนโครงเหล็กหลังคาเมื่อเสร็จแล้วจำเลยและ ผู้รับเหมาหลักจะมาตรวจสอบผลงานครั้งหนึ่ง ถ้าผลงานที่ทำไปแล้วเสร็จเรียบร้อยก็จะทำขึ้น ตอนที่ 2 คือ ใส่ขอบยางรองกระจกไปในขอบร่องกรอบอะลูมิเนียมพร้อมกับยาแนวด้านในด้วยกาว ซิลิโคน จากนั้นติดตั้งกระจกเข้าไปในกรอบอะลูมิเนียมด้วยการใส่กระจกเข้าไปในขอบยางรอง กระจกพร้อมกับยาแนวด้านนอกด้วยกาวซิลิโคนเชื่อมปิดไว้อีกครั้งหนึ่ง เมื่อเสร็จแล้วจำเลยและ ผู้รับเหมาหลักจะมาตรวจสอบผลงานอีกครั้งหนึ่ง ถ้าผลงานที่ทำไปแล้วเสร็จเรียบร้อยก็จะทำขึ้น ตอนที่ 3 โดยจะ ล็อกกระจกไว้ด้วยคลิปล็อกกระจกอีกชั้นหนึ่ง จากนั้นจำเลยและผู้รับเหมาหลักจะ มาตรวจสอบผลงานครั้งสุดท้ายด้วยการฉีดน้ำแรงดันสูงเข้าไปที่กระจก ถ้าผลงานที่ทำไปแล้วเสร็จ เรียบร้อยโดยกระจกที่ติดตั้งน้ำไม่รั่วซึมก็ถือว่าผลงานเสร็จเรียบร้อยผ่านได้ ส่วนการติดตั้งกระจก ภายในอาคารที่ราวกันตกและที่กระจกฝ้าผนังมีขั้นตอนไม่ยุ่งยาก โดยจะทำการติดตั้งกรอบ อะลูมิเนียมแล้วใส่ขอบยางรองกระจกไปในขอบร่องกรอบอะลูมิเนียม จากนั้นติดตั้งกระจกเข้าไป ในกรอบอะลูมิเนียมด้วยการใส่กระจกเข้าไปในขอบยางรองกระจกพร้อมกับยาแนวด้วยกาวซิลิโคน

เสร็จแล้วก็ล็อกกระจกไว้ด้วยคลิปล็อกกระจกอีกชั้นหนึ่ง จากนั้นจำเลยและผู้รับเหมาหลักจะมาตรวจสอบผลงานเพียงครั้งเดียว แต่การตรวจสอบผลงานดังกล่าวก็ถือเพียงว่าผู้รับเหมาช่วงทำงานเสร็จเรียบร้อยในเบื้องต้นเท่านั้น กรณีอาจมีความชำรุดบกพร่องของงานที่เกิดขึ้นภายหลังที่จำเลยและผู้รับเหมาหลักไม่อาจตรวจสอบพบได้ในขณะส่งมอบอย่างเช่นคดีนี้ที่ผู้รับเหมาช่วงจะต้องรับผิดชอบ แต่ถ้ายังไม่มีการตรวจสอบผลงานก็แสดงว่าผลงานที่ผู้รับเหมาช่วงทำไปแล้วยังไม่เสร็จเรียบร้อย ผู้รับเหมาช่วงยังไม่สามารถเบิกเงินค่าจ้างจากจำเลยได้ ในส่วนอาคารท่าเทียบเครื่องบินด้านทิศตะวันตกบริษัทเอส-ซี เกลสซิง จำกัด ผู้รับเหมาช่วงทำงานได้เสร็จเรียบร้อยไม่มีปัญหา แม้กระจกภายนอกอาคารเวลาฝนตกมีน้ำรั่วซึมแต่ก็เป็นเพียงเล็กน้อย บริษัทเอส-ซี เกลสซิง จำกัด ก็สามารถแก้ไขได้ แต่ในส่วนอาคารท่าเทียบเครื่องบินด้านทิศตะวันออก เมื่อบริษัทเอส-เอ อลูมินัม จำกัด ผู้รับเหมาช่วงทำงานได้บางส่วนก็ไม่ยอมทำงานอีกต่อไป หลังจากโจทก์จดทะเบียนจัดตั้งบริษัทในเดือนพฤศจิกายน 2547 แล้ว ในเดือนเดียวกันจำเลยจึงได้ว่าจ้างให้โจทก์เป็นผู้รับเหมาช่วงทำการติดตั้งกระจกที่อาคารท่าเทียบเครื่องบินด้านทิศตะวันออก ทั้งภายนอกและภายในอาคารในส่วนที่เหลืต่อจากบริษัทเอส-เอ อลูมินัม จำกัด โดยตกลงค่าจ้างตามผลสำเร็จของงานที่ทำ แต่บริษัทเอส-เอ อลูมินัม จำกัด ไม่ได้โอนสิทธิเรียกร้องตามสัญญาว่าจ้างของตนให้โจทก์ โดยจำเลยรู้เห็นยินยอมในอันที่จะถือว่าจำเลยกับโจทก์ตกลงค่าจ้างตามมูลค่าค่าจ้างในส่วนที่เหลืตามสัญญาว่าจ้างของบริษัทเอส-เอ อลูมินัม จำกัด แต่ในส่วนการจัดหาวัสดุอุปกรณ์ในการติดตั้งกระจกทั้งหมด และรายละเอียดในส่วนการทำงาน จำเลยกับโจทก์ถือตามข้อตกลงเดิมในสัญญาว่าจ้างของบริษัทเอส-เอ อลูมินัม จำกัด โดยโจทก์เป็นผู้จัดหาแรงงานช่างฝีมือมาทำการติดตั้งกระจกเท่านั้น และเมื่อโจทก์ทำงานเสร็จเรียบร้อยในแต่ละงวดงานในการส่งมอบงานเพื่อเบิกค่าจ้างตามปกติ โจทก์จะจัดทำหนังสือแจ้งการทำงานของโจทก์ ใบสรุปรายละเอียดผลงานที่โจทก์ทำไปแล้ว และใบวางบิลเรียกเก็บเงินส่งไปถึงจำเลย โดยจะต้องมีพนักงานจำเลย คือ นายถนอมหรือนายวิไชย หรือนายชุมพล (ซึ่งนายชุมพลเป็นพนักงานจำเลยอยู่จนถึงเดือนพฤศจิกายน 2549 ก็ถูกให้ออกจากงานเนื่องจากดื่มสุราในเวลาทำงานแล้วต่อมาก็มาเบิกความเป็นพยานโจทก์) มาตรวจสอบผลงานด้วยการลงลายมือชื่อรับมอบงานในช่อง CHECKE BY ในหนังสือแจ้งการทำงานและใบสรุปผลงาน (โดยในการตรวจสอบผลงานที่โจทก์ทำไปแล้วจำเลยจะตรวจสอบร่วมกับผู้รับเหมาหลักตามที่กล่าวมาแล้ว) พร้อมทั้งต้องมีกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลย คือ นายคริสโตเฟอร์ หรือตัวแทนลงลายมือชื่อนุมัติให้จ่ายค่าจ้างในช่อง APPROVED BY ในใบวางบิล หรือในหนังสือแจ้งการทำงาน หรือในใบสรุปผลงาน (ในกรณีไม่ได้ทำใบวางบิล) โจทก์จึงสามารถเบิกเงินค่าจ้างจากจำเลยได้ ปรากฏว่าโจทก์เบิกเงินค่าจ้างจากจำเลยตามหนังสือแจ้งการทำงาน ใบสรุปผลงาน และใบวางบิลตามที่โจทก์ทำงานเสร็จเรียบร้อยในแต่ละงวดงานไปแล้ว เป็นเงิน 6,814,318 บาท และในการที่จำเลยจ่ายค่าจ้างให้โจทก์ในแต่ละงวดงานจำเลยจะหักเงินค่าจ้างไว้เป็นเงินประกันผลงานตามข้อตกลงร้อยละ 10 รวมเป็นเงินประกันผลงานของโจทก์ที่จำเลยหักไว้ 2,108,837 บาท ซึ่งจำเลยจะคืนเงินประกันผลงานให้โจทก์ถ้างานที่ทำของโจทก์ไม่มีความชำรุดบกพร่องเกิดขึ้น โดยจำเลยจะคืนให้ร้อยละ 5 เมื่อโจทก์ทำงานแล้วเสร็จ ส่วนอีกร้อยละ 5 จำเลยจะคืนให้เมื่อครบ 1 ปี นับแต่โจทก์ทำงานแล้วเสร็จ หลังจากนั้นโจทก์ก็ทำงานติดตั้งกระจกให้จำเลยต่อไปอีกจนแล้วเสร็จในเดือนมิถุนายน 2548 แต่โจทก์ทำงานชำรุดบกพร่องเนื่องจากหลังจากนั้นอีกประมาณ 9 เดือน ในเดือนกุมภาพันธ์ 2549 จำเลยตรวจพบความชำรุดบกพร่องในงานติดตั้งกระจกภายนอกอาคารที่อาคารท่าเทียบเครื่องบินด้านทิศตะวันออกที่โจทก์ทำโดยเหตุที่เวลาฝนตกจะมีน้ำรั่วซึม

ออกมาจากกระจกที่โจทก์ติดตั้งหลายแห่ง คือ บริเวณที่ 1 ที่บริเวณกระจกที่ติดตั้งในกรอบ อะลูมิเนียมบนโครงเหล็กหลังคาที่ทำไว้ตามรูปสามเหลี่ยมเสาเหล็กโครงสร้างที่อยู่ด้านในของ อาคารท่าเทียบเครื่องบินเอ บี ซี ดี ทุกอาคาร (TYPICAL BAYS) บริเวณที่ 2 ที่บริเวณจุดเชื่อมต่อ อาคารท่าเทียบเครื่องบินรูปกากบาท (TERMINAL LINK EAST) และบริเวณที่ 3 ที่บริเวณจุด เชื่อมต่ออาคารท่าเทียบเครื่องบินอาคารดี กับอาคารผู้โดยสารที่เป็นทางเข้าออกเอาไว้ 1 จุด ด้าน ทิศตะวันออก (CROSSING D) เหตุที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากในการติดตั้งกระจกโจทก์ยาแนวด้วยกาว ซิลิโคนไม่ถูกต้องตามแบบ โดยไม่มีการทำความสะอาดพื้นผิวกรอบอะลูมิเนียมและพื้นผิวกระจก ก่อนยาแนว บางแห่งยาแนวขณะที่พื้นผิวมีความชื้นทำให้กาวซิลิโคนที่ยาแนวหลุดร่อน บางแห่งก็ ยาแนวไม่หมด ไม่ครบถ้วนตามแบบ และมีแรงกดทับกระจกขณะที่กาวซิลิโคนที่ยาแนวด้านในยังไม่แห้งทำให้กาวปลิวแตกออก นอกจากนี้ยังติดขอบยางรองกระจกไม่ถูกต้อง โดยจำเลยสำรวจ ความเสียหาย 6 ครั้ง ตั้งแต่วันที่ 18 มิถุนายน 2549 ถึงวันที่ 22 พฤศจิกายน 2549 บริเวณที่ 1 คือ แผ่นที่ 97 ถึงที่ 111 บริเวณที่ 2 คือแผ่นที่ 112 ที่ 124 ที่ 125 และที่ 178 บริเวณที่ 3 คือแผ่นที่ 126 และที่ 179 เมื่อเป็นดังนี้ระหว่างวันที่ 5 สิงหาคม 2549 ถึงวันที่ 19 มกราคม 2550 เป็นเวลา 5 เดือน จำเลยจึงมีหนังสือแจ้งเรื่องการทำงานชำรุดบกพร่องให้โจทก์ทราบรวม 13 ฉบับ แต่โจทก์ก็ ไม่ซ่อมแซมแก้ไขงานที่ชำรุดบกพร่องให้จำเลยถือว่าโจทก์เป็นฝ่ายผิดสัญญา ดังนั้น โจทก์ต้อง รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายในการที่จำเลยต้องเสียค่าใช้จ่ายไปจ้างบุคคลอื่นมาซ่อมแซมแก้ไขงานที่ โจทก์ทำชำรุดบกพร่องจนแล้วเสร็จให้จำเลย (ซึ่งในการจ้างบุคคลอื่นก็เช่นกัน จำเลยจะเป็น ผู้จัดหาวัสดุอุปกรณ์ ส่วนบุคคลอื่นเป็นผู้จัดหาแรงงานช่างฝีมือมาทำการซ่อมแซมแก้ไขเท่านั้น อย่างเดียวกับโจทก์) โดยในหนังสือ ในช่วงปี 2549 จำเลยแจ้งให้โจทก์ทราบว่าค่าใช้จ่ายในการจ้าง บุคคลอื่นมาซ่อมแซมแก้ไขเป็นเงิน 13,777,991 บาท ซึ่งจำเลยจะหักลดหนี้จากบัญชีของโจทก์ (ซึ่งเป็นที่เข้าใจได้ว่าจำเลยจะหักกลบลบหนี้จากเงินประกันผลงานของโจทก์ ที่จำเลยหักไว้) โดย จำเลยนำสืบตามฟ้องแย้งเพียงเท่าที่ฎีกาว่า จำเลยต้องเสียค่าใช้จ่ายไปจ้างบุคคลอื่นมาซ่อมแซม แก้ไขรวมเป็นเงิน 18,663,363 บาท โดยแยกออกได้ดังนี้ 1.ค่าจ้างห้างหุ้นส่วนจำกัดพรรณขจรเอ็น จิเนียร์ริง ซ่อมแซมแก้ไขจุดที่มีน้ำรั่วซึมออกมาจากกระจกที่โจทก์ติดตั้ง 3,036,024 บาท 2.ค่าจ้าง บริษัทที่ทิยู คอมเมอร์เชียล จำกัด ซ่อมแซมแก้ไขการติดตั้งกรอบอะลูมิเนียม 88,233 บาท 3.ค่าจ้างบริษัทแซมมิเทรตดิง จำกัด ซ่อมแซมแก้ไขตะแกรงลวดช่องระบายอากาศ 2,846 บาท 4.ค่าจ้างบริษัทเอส-ซี เกลสซิง จำกัด ซ่อมแซมแก้ไขกระจกที่โจทก์ติดตั้งและกรอบอะลูมิเนียม 351,828 บาท 5.ค่าจ้างบริษัทศรีสุภูมิเตอร์ซัพพลาย จำกัด ซ่อมแซมแก้ไขกระจกที่โจทก์ ติดตั้งและกรอบอะลูมิเนียม 683,959 บาท 6.ค่าจ้างร้านสนิทก่อสร้างทำการขนย้ายกระจก 104,342 บาท 7.ค่าคลิปล็อกกระจกที่ซื้อจากบริษัทกอรี่ไทย อินเตอร์คอนดิเนนตัล จำกัด 240,692 บาท 8.ค่าเช่ารถกระเช้าไฟฟ้าเพื่อยกอุปกรณ์จากบริษัทไทยเทร็นท์ทัล จำกัด 6,675,116 บาท 9.ค่าเช่ารถโฟล์กลิฟท์ ใ้ยยกของจากบริษัทเอ็มทีเอส เอ็นจิเนียริงแอนด์เร็นท์ทัล จำกัด 1,367,460 บาท 10.ค่าจ้างห้างหุ้นส่วนจำกัด จันทรดีซัพพลาย ยาแนวซิลิโคน 2,018,319 บาท 11.ค่าเช่าลิฟท์ กระเช้าใ้ยยกของและคนงานเพื่อติดตั้งกระจกจากบริษัทฟาสเตอร์เอ็นเตอร์ไพรซ์ จำกัด 53,500 บาท 12.ค่าเช่ารถบรรทุกน้ำเพื่อทดสอบรอยรั่วซึมจากบริษัทบางพลีเทรตดิง จำกัด 342,400 บาท 13.ค่าเช่าอุปกรณ์รักษาความปลอดภัยในการติดตั้งกระจกจากบริษัทเอสดี อินดัสตรีเทรตดิง จำกัด 132,690 บาท 14.ค่าป็นยิงซิลิโคนที่ซื้อมาจากบริษัทจีคอน ประเทศไทย จำกัด 32,485 บาท 15.ค่าป็นยิงซิลิโคนที่ซื้อมาจากบริษัทสินประเสริฐ เอ็นจิเนียริง จำกัด 1,476 บาท 16.ค่าสารกันน้ำ

ข้าวซ้อมมือที่ซื้อมาจากบริษัทชัยเทพอารีย์ จำกัด 12,262 บาท 17.ค่าจ้างบริษัทอาหารับ ฟาชาด เอ็นจิเนียริง จำกัด ทำการสำรวจความเสียหายรถยนต์ที่โครงสร้างเหล็กหลังคาของอาคารท่าเทียบเครื่องบิน เป็นเงิน 105,643 บาท 18.ค่าเช่ารถยนต์ขนของและขนคนงานจากบริษัทลิเวอร์เซฟสตรองวิว จำกัด 460,421 บาท 19.ค่าเศษผ้าทำความสะอาดกระจกที่ซื้อมาจากห้างหุ้นส่วนจำกัด โชคพัฒนา ซัพพลาย จำกัด 10,272 บาท 20.ค่าปั้มน้ำที่ซื้อมาจากร้านเจริญชัยกลการ 89,238 บาท 21.ค่าการขลิโคนที่ซื้อมาจากบริษัทดาวนคลอริง ประเทศไทย จำกัด 1,906,372 บาท 22.ค่าน้ำมันใช้กับรถโฟล์กลิฟท์กับรถกระบะภายในไซต์งานที่ซื้อมาจากบริษัทภูดินทร์ จำกัด 484,517 บาท 23.ค่าเช่าบ้านให้คนงานและคนควบคุมงานจำเลยอยู่จากนายโกมล จึงรุ่งเรืองกิจ 288,120 บาท 24.ค่าเช่าบ้านให้คนงานจำเลยจากนายพนมชัย 175,141 บาท และจำเลยยังต้องเสียค่าใช้จ่ายรับผิดชอบค่าซ่อมแซมงานที่โจทก์ทำชำรุดบกพร่องต่อไปอีก 10 ปี เนื่องจากจุดที่น้ำรั่วซึมออกมาจากกระจกที่โจทก์ติดตั้งบางแห่งก็ไม่สามารถยกกระจกออกมาเพื่อซ่อมแซมได้ อีกทั้งต้องสูญเสียผลกำไรโดยเหตุที่มีการใช้วัสดุอุปกรณ์มากเกินไปจนความจำเป็น แทนที่จะนำไปใช้ในโครงการอื่น 5,000,000 บาท และจำเลยต้องเสียหายสูญเสียรายได้ดอกเบี้ยของเงินค่าจ้างที่ยังไม่ได้รับจากผู้รับเหมาหลัก เนื่องจากการก่อสร้างประสบปัญหา 32,830,363 บาท และจำเลยต้องเสียหายต่อชื่อเสียงทางการค้าที่ถูกผู้รับเหมาหลักขึ้นบัญชีดำ 50,000,000 บาท ส่วนที่จำเลยนำสืบ โดยมีนางสาวสุมาลี พนักงานการเงินมาเป็นพยานจำเลยเบิกความว่า นอกจากนี้จำเลยยังต้องเสียค่าจ้างคนงานและคนควบคุมงานของจำเลยในการซ่อมแซมแก้ไขกระจกในช่วงเดือนพฤษภาคม 2549 ถึงเดือนธันวาคม 2550 อีก 9,167,000 บาท เนื่องจากจำเลยไม่มีหลักฐานมาแสดงต่อศาล ศาลล่างทั้งสองจึงไม่กำหนดค่าเสียหายในส่วนนี้ให้ จำเลยไม่ฎีกาโต้แย้งจึงยุติว่าไม่มีค่าเสียหายในส่วนนี้ ค่าเสียหายตามฟ้องแย้ง ข้อเท็จจริงยุติเพียงว่า จำเลยต้องเสียค่าใช้จ่ายไปจ้างบุคคลอื่นในรายการที่ 5 ค่าจ้างซ่อมแซมแก้ไขกระจกเป็นเงิน 315,610 บาท และในรายการที่ 10 ค่าจ้างยานพาหนะขลิโคน 337,444 บาท ค่าใช้จ่ายในส่วนอื่นศาลล่างทั้งสองไม่กำหนดให้ จำเลยจึงฎีกาขอค่าใช้จ่ายในค่าจ้างค่าเช่า และเงินค่าซื้อสินค้าในรายการส่วนที่เหลืออีก 18,010,309 บาท และขอค่าเสียหายค่าใช้จ่าย 10 ปี ค่าเสียหายที่สูญเสียรายได้และค่าเสียหายต่อชื่อเสียงขึ้นมา ถึงแม้โจทก์ผิดสัญญาแต่โจทก์ก็ยังคงเอางานติดตั้งกระจกที่โจทก์ทำชำรุดบกพร่องตามที่กล่าวมาแล้วมาฟ้องให้จำเลยชำระหนี้รวมเป็นเงิน 2,417,728 บาท โดยแยกออกได้ดังนี้ 1.ค่าแรงคนงานโจทก์ที่จำเลยให้มาทำงานในเดือนสิงหาคม 2547 เป็นเงิน 175,800 บาท 2.ค่าติดตั้งกระจกอาคารท่าเทียบเครื่องบินเป็นเงิน 203,813 บาท 3.ค่าติดตั้งกระจกอาคารท่าเทียบเครื่องบินเป็นเงิน 428,066 บาท 4.ค่าติดตั้งกระจกอาคารท่าเทียบเครื่องบิน รวมเป็นเงิน 1,317,137 บาท 5.ค่าติดตั้งกระจกอาคารผู้โดยสารและอาคารจอดรถ รวมเป็นเงิน 292,906 บาท ซึ่งข้อเท็จจริงยุติว่าเนื่องจากรายการชำระหนี้ที่ 1 เป็นค่าแรงคนงานของบริษัทเอส-เอ อลูมิเนียม จำกัด ไม่เกี่ยวกับโจทก์ ส่วนรายการชำระหนี้ที่ 2 จำเลยได้ชำระหนี้ให้โจทก์ครบถ้วนแล้ว โจทก์จึงไม่มีสิทธิได้รับชำระหนี้ในส่วนนี้ ส่วนรายการชำระหนี้ที่ 4 โดยเหตุที่โจทก์ผิดสัญญาที่ทำงานชำรุดบกพร่องดังจะเห็นได้ว่าในหนังสือแจ้งการทำงานและใบสรุปผลงานพนักงานจำเลยไม่ได้มาตรวจสอบผลงานด้วยการลงลายมือชื่อรับมอบงานไว้ และจำเลยก็ยังไม่ได้อนุมัติให้จ่ายค่าจ้าง โจทก์จึงไม่มีสิทธิได้รับชำระหนี้ในส่วนนี้ ส่วนรายการชำระหนี้ที่ 5 ศาลชั้นต้นก็วินิจฉัยให้โจทก์ไม่มีสิทธิได้รับชำระหนี้ในส่วนนี้โดยเหตุผลเช่นเดียวกับรายการชำระหนี้ที่ 4 แต่ทั้ง ๆ ที่โจทก์ผิดสัญญาทำงานชำรุดบกพร่องแต่ศาลล่างทั้งสองก็ยังวินิจฉัยให้จำเลยชำระหนี้ในรายการชำระหนี้ที่ 3 ให้โจทก์ จำเลยจึงฎีกาใน

ส่วนนี้ขึ้นมา นอกจากนี้โจทก์ยังฟ้องเพียงเท่าที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัยว่า วันที่ 30 สิงหาคม 2548 จำเลยได้จ้างโจทก์เป็นกรณีพิเศษให้ทำการถอดไม้อัดออกแล้วติดตั้งกระจกเป็นหลังคาไว้ แทนชั่วคราว 480 แผ่น ตกลงค่าจ้างแผ่นละ 2,000 บาท เป็นเงิน 960,000 บาท โจทก์ทำงานเสร็จเรียบร้อยแล้วแต่จำเลยไม่ชำระหนี้ จึงขอให้จำเลยชำระหนี้ค่าติดตั้งกระจกชั่วคราวในส่วนนี้แก่โจทก์ ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัยให้จำเลยชำระหนี้ในส่วนนี้แก่โจทก์ จำเลยจึงฎีกาในส่วนนี้ขึ้นมา นอกจากนี้จำเลยยังฎีกาในเรื่องเงินประกันผลงานของโจทก์ว่า ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัยว่า จำเลยหักไว้เป็นเงิน 902,180 บาท ไม่ชอบเนื่องจากจำเลยไม่ได้หักเงินประกันผลงานของโจทก์ไว้เลย และจำเลยยังฎีกาว่า ฟ้องแย้งของจำเลยไม่ขาดอายุความอย่างที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัยขึ้นมาอีก ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยฎีกามีว่า จำเลยต้องรับผิดชอบโจทก์ตามฟ้องหรือไม่เพียงใด สำหรับรายการชำระหนี้ที่ 3 ตามที่จำเลยฎีกาซึ่งศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยให้จำเลยชำระหนี้แก่โจทก์ 428,066.05 บาท นั้น เมื่อโจทก์ผิดสัญญาทำงานชำรุดบกพร่อง และรายการชำระหนี้ที่ 3 เป็นหนี้ที่ไม่สามารถแบ่งแยกออกมาได้จากงานติดตั้งกระจกที่โจทก์ทำผิดสัญญาเนื่องจากความชำรุดบกพร่องเกิดขึ้นทุกอาคารทำเทียบเครื่องบิน เอ บี ซี ดี ดังนั้น โจทก์ไม่มีสิทธิฟ้องให้จำเลยชำระหนี้ โจทก์ไม่มีสิทธิได้รับชำระหนี้ในส่วนนี้จากจำเลย ที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยมานั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา แต่อย่างไรก็ตามปรากฏว่าหลังจากโจทก์ผิดสัญญา ระหว่างวันที่ 5 สิงหาคม 2549 ถึงวันที่ 19 มกราคม 2550 เป็นเวลา 5 เดือน การที่จำเลยมีหนังสือแจ้งเรื่องการทำงานชำรุดบกพร่องให้โจทก์ทราบถึง 13 ฉบับ โดยจำเลยแจ้งให้โจทก์ทราบถึงจำนวนค่าใช้จ่ายจ้างบุคคลอื่นมาซ่อมแซมแก้ไขซึ่งจำเลยจะหักลดหนี้จากบัญชีของโจทก์โดยเหตุที่โจทก์ไม่ซ่อมแซมแก้ไขงานที่ชำรุดบกพร่อง พฤติการณ์ถือได้ว่าเป็นการที่จำเลยบอกเลิกสัญญากับโจทก์เนื่องจากโจทก์ผิดสัญญาแล้ว สัญญาจึงเลิกกัน คู่สัญญาต้องกลับคืนสู่ฐานะเดิม โดยจำเลยต้องใช้ค่าการงานที่ได้ทำให้โจทก์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 391 วรรคสาม แม้โจทก์ฟ้องว่าจำเลยผิดสัญญาไม่ชำระหนี้ แต่ทางพิจารณาปรากฏว่าโจทก์เป็นฝ่ายผิดสัญญาเองเช่นนี้แต่เมื่อสัญญาเลิกกันแล้ว ศาลก็มีอำนาจวินิจฉัยให้จำเลยชำระค่าการงานที่ได้ทำให้โจทก์ได้ไม่ถือว่าเป็นการนอกฟ้องนอกประเด็นในอันจะต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 วรรคหนึ่ง ดังนั้น จำเลยจึงต้องชำระเงินค่าการงานในรายการชำระหนี้ที่ 3 ให้โจทก์ ส่วนรายการชำระหนี้ที่ 2 ที่จำเลยชำระหนี้ให้โจทก์ไปแล้ว ถือว่าโจทก์ได้รับค่างานการที่โจทก์ได้ทำจากจำเลยแล้ว จึงไม่จำต้องวินิจฉัยให้อีก ส่วนรายการชำระหนี้ที่ 4 เมื่อโจทก์ผิดสัญญาทำงานชำรุดบกพร่อง ที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าโจทก์ไม่มีสิทธิฟ้องให้จำเลยชำระหนี้เป็นการถูกต้องแล้ว แต่จากเหตุดังกล่าวศาลชั้นต้นก็ยังคงต้องวินิจฉัยให้จำเลยชำระค่าการงานที่ได้ทำให้โจทก์อีก เมื่อศาลชั้นต้นยังไม่ได้วินิจฉัยในส่วนนี้จึงเป็นการไม่ชอบ กรณีจึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ว่าด้วยการพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 243 (2) แม้โจทก์จะไม่อุทธรณ์ฎีกา แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ที่ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบ 246, 247 (เดิม) ดังนั้น จึงต้องให้จำเลยชำระค่าการงานได้ทำในรายการชำระหนี้ที่ 4 ให้โจทก์ และเมื่อโจทก์รับจ้างจำเลยติดตั้งกระจกที่อาคารทำเทียบเครื่องบินด้านทิศตะวันออกเท่านั้นไม่เกี่ยวกับอาคารผู้โดยสารและอาคารจอดรถซึ่งเป็นคนละส่วนกัน จึงไม่ต้องวินิจฉัยถึงค่าการงานในรายการชำระหนี้ที่ 5 ส่วนในการชำระหนี้ค่าการงานที่ได้ทำให้โจทก์นั้น ต้องพิจารณาตามผลงานในส่วนที่จำเลยได้รับประโยชน์เพียงต้นทุนที่โจทก์ลงไปเท่านั้นไม่ได้ยึด

ถือตามค่าจ้างที่ต้องชำระ เมื่องานที่โจทก์ทำชำระครบพร้อมแล้วจะเกิดขึ้นถึงสามบริเวณก็ตาม แต่ก็ไม่ถึงขนาดทำให้ผลงานที่โจทก์ทำไปแล้วไร้ประโยชน์ โดยจำเลยยังได้รับประโยชน์จากผลงานที่โจทก์ทำไปแล้วเป็นส่วนใหญ่ เพียงแต่จำเลยต้องจ้างบุคคลอื่นมาซ่อมแซมแก้ไขเท่านั้น หลังจากซ่อมแซมแก้ไขแล้วอาคารทำเทียบเครื่องบินก็ยังใช้ได้ เมื่อพิจารณาประกอบกับต้นทุนในการดำเนินงานของโจทก์แล้ว เห็นสมควรกำหนดให้ 1 ใน 3 ของค่าจ้างที่ต้องชำระ ดังนั้น จึงให้จำเลยชำระค่าการงานที่ได้ทำให้โจทก์ในรายการชำระหนี้ที่ 3 และที่ 4 เป็นเงินรวม 581,734 บาท ในเรื่องค่าติดตั้งกระจกชั่วคราวตามที่จำเลยฎีกา ได้ความตามที่นายชุมพล พยานโจทก์เบิกความว่า เนื่องจากกระจกที่จำเลยสั่งซื้อมาจากประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นกระจกนิรภัยส่งมาไม่ทันภายในกำหนด จึงทำให้งานติดตั้งกระจกของโจทก์ล่าช้า โดยเหตุที่ที่จุดเชื่อมต่อบริเวณที่ 3 มีช่องโหว่อยู่ ยังไม่ได้ติดตั้งกระจก แต่นายกรัฐมนตรีจะมาตรวจงานเพื่อเร่งให้ทันกำหนดวันเปิดสนามบินในวันที่ 28 กันยายน 2549 ดังนั้น จำเลยจึงให้โจทก์นำไม้อัดไปติดตั้งเป็นหลังคาแทนกระจกไว้ก่อนแล้ว ทาสีดำ เพื่อให้เห็นว่าจำเลยผู้รับเหมาหลักทำงานเป็นไปตามขั้นตอนของสัญญา หลังจากตรวจงานแล้วกระจกก็ยังไม่ส่งมา ในช่วงนั้นเป็นฤดูฝนไม้อัดที่นำไปติดตั้งเป็นหลังคาไว้ไม่ทนน้ำหลังคาจึงรั่วทำให้งานก่อสร้างภายในอาคารเสียหาย วันที่ 30 สิงหาคม 2548 จำเลยจึงได้ว่าจ้างโจทก์เป็นกรณีพิเศษให้ทำการถอดไม้อัดออกแล้วติดตั้งกระจกธรรมดาเป็นหลังคาไว้แทนชั่วคราวตามฟอง 480 แผ่น ตกลงค่าจ้างแผ่นละ 2,000 บาท ตามที่พยานโจทก์เบิกความแสดงว่า เมื่อกระจกจากประเทศสหรัฐอเมริกาส่งมาแล้วก็ต้องมีการถอดกระจกธรรมดาออกก่อนเพื่อให้โจทก์นำกระจกนิรภัยไปติดตั้งอีกครั้งหนึ่งจึงจะถือว่างานหลักที่จำเลยว่าจ้างโจทก์ให้ติดตั้งกระจกแล้วเสร็จ ดังนั้น โดยสภาพงานติดตั้งกระจกชั่วคราวต้องมีการจ้างและต้องเสร็จสิ้นก่อนงานหลักแล้วเสร็จ แต่ตามฟ้องปรากฏว่าจำเลยว่าจ้างโจทก์ให้ติดตั้งกระจกชั่วคราวในเดือนสิงหาคม 2548 ซึ่งเป็นเวลาภายหลังจากที่โจทก์ทำงานหลักแล้วเสร็จในเดือนมิถุนายน 2548 ตามที่โจทก์ฟ้องและให้การแก้ฟ้องแย้ง ถึงแม้รับฟังตามที่นายสุชาติ ผู้รับมอบอำนาจเบิกความว่า โจทก์ทำงานหลักแล้วเสร็จในเดือนสิงหาคม 2548 แต่นายสุชาติก็เบิกความว่าโจทก์ติดตั้งกระจกชั่วคราวเสร็จสิ้นในเดือนกันยายน 2548 ภายหลังจากงานหลักแล้วเสร็จในเดือนสิงหาคม 2548 ที่โจทก์นำสืบจึงคู่สับสนวุ่นและขัดแย้งต่อเหตุผลเนื่องจากเมื่อโจทก์ทำงานหลักแล้วเสร็จโดยติดตั้งกระจกนิรภัยแล้ว เหตุใดจึงมีการติดตั้งกระจกชั่วคราวอีก เมื่อเป็นเช่นนั้นแม้โจทก์จะมีหนังสือแจ้งการทำงานของโจทก์ ที่โจทก์มีไปถึงนายบรูซ ซึ่งจำเลยมอบอำนาจให้เป็นผู้สั่งซื้อส่งจ้างตามที่นายคริสโตเฟอร์กรรมการจำเลยเบิกความมาแสดงต่อศาล โดยนายสุชาติเบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านว่า หนังสือแจ้งการทำงานของโจทก์เป็นพยานหลักฐานเพียงชิ้นเดียวเท่านั้นที่แสดงถึงการว่าจ้างติดตั้งกระจกชั่วคราว แต่เมื่อนายบรูซ ไม่ได้ลงลายมือชื่อในหนังสือเพื่อแสดงให้เห็นว่ามีการตกลงว่าจ้าง คงมีแต่นายชุมพลพนักงานจำเลยและนายแบรด ผู้จัดการโครงการจำเลยลงลายมือชื่อรับทราบในเอกสารเท่านั้น จึงไม่มีเหตุผลที่จะรับฟัง เมื่อนายคริสโตเฟอร์กรรมการจำเลย และนายคาร์เรน ผู้จัดการโครงการจำเลยอีกคนหนึ่งและนางสาวสุมาลี พนักงานการเงินจำเลยมาเบิกความเป็นพยานจำเลยปฏิเสธอย่างว่าจำเลยไม่ได้ว่าจ้างโจทก์ให้ทำงานในส่วนนี้ โดยถ้ามีการว่าจ้างจริงจำเลยจะต้องจัดทำใบสั่งซื้อที่มายนายคริสโตเฟอร์กรรมการจำเลยลงลายมือชื่ออนุมัติการจ้างส่งไปให้โจทก์แล้ว ที่โจทก์นำสืบว่าจำเลยว่าจ้างโจทก์ให้ติดตั้งกระจกชั่วคราวนั้นรับฟังไม่ได้ จำเลยจึงไม่ต้องชำระหนี้ในส่วนนี้ให้โจทก์อย่างที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัย ฎีกาจำเลยในส่วนนี้ฟังขึ้น ส่วนในเรื่องเงินประกันผลงานของโจทก์ที่จำเลยหักไว้ตามที่จำเลยฎีกา เมื่อจำเลยไม่ได้ให้การถึงจึงต้องถือว่าจำเลย

ยอมรับตามฟ้องโจทก์แล้วว่าเงินประกันผลงานของโจทก์ที่จำเลยหักไว้เป็นเงิน 2,108,837 บาท ตามฟ้อง จำเลยจะมาฎีกาโต้แย้งว่าจำเลยไม่ได้หักเงินประกันผลงานของโจทก์นั้นไม่ได้ และ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 จะมาวินิจฉัยว่าจำเลยหักเงินประกันผลงานไว้ 902,180 บาท ก็ไม่ได้เนื่องจาก ไม่ได้ยกขึ้นว่ากล่าวโดยชอบในศาลชั้นต้น กรณีจึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่ง ประมวลกฎหมายนี้ว่าด้วยการพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 243 (2) เป็นการไม่ชอบซึ่งเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ที่ ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบมาตรา 246, 247 (เดิม) ฎีกาจำเลยในส่วนนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตาม ที่ จำเลยฎีกาต่อไปมีว่า โจทก์จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่จำเลยตามฟ้องแย้งหรือไม่เพียงใด ใน ส่วนค่าเสียหายในค่าใช้จ่าย 10 ปี ค่าเสียหายสูญเสียรายได้และค่าเสียหายต่อชื่อเสียงตามที่จำเลย ฎีกา เมื่อนายคริสโตเฟอร์กรรมการจำเลยเบิกความว่า เป็นเพียงการประมาณการของจำเลย เท่านั้น ดังนั้น จึงเป็นเรื่องไกลเกินเหตุ รับฟังไม่ได้ว่าจำเลยได้รับความเสียหายในส่วนนี้ ในส่วน ค่าเสียหายที่จำเลยต้องเสียค่าใช้จ่ายไปจ้างบุคคลอื่นในรายการส่วนที่เหลือ 18,010,309 บาท เห็นว่า ในการที่จำเลยต้องเสียค่าใช้จ่ายไปจ้างบุคคลอื่นมาซ่อมแซมแก้ไขงานที่โจทก์ทำชำรุด บกพร่องนั้น จำเลยไม่นำบุคคลที่ซ่อมแซมแก้ไขงานหรือบุคคลที่จำเลยไปเช่าวัสดุอุปกรณ์หรือ ไปซื้อสินค้ามาใช้ในการทำงานมาเบิกความเป็นพยานจำเลยต่อศาลเลย ทั้งๆ ที่บุคคลที่ต้อง ทราบเรื่องนี้เป็นอย่างดีว่าได้มีการซื้อสินค้าหรือมีการเช่าวัสดุอุปกรณ์มาใช้ในการทำงานหรือมี การซ่อมแซมแก้ไขงานที่โจทก์ทำชำรุดบกพร่องไปแล้วหรือไม่เพียงใด ส่วนนายคริสโตเฟอร์ กรรมการจำเลยที่ไปจ้างบุคคลอื่นมาซ่อมแซมแก้ไข รวมถึงไปเช่าวัสดุอุปกรณ์และไปซื้อสินค้ามา ให้ใช้ในการทำงานซึ่งน่าจะต้องทราบเรื่องนี้เป็นอย่างดี กลับมาเบิกความเป็นพยานจำเลยสรุป รวบยอดเอาเลย ว่า จำเลยไปจ้างบุคคลอื่นซ่อมแซมแก้ไขงานเป็นเงิน 27,830,363 บาท โดยไม่ได้ แยกแยะรายละเอียดว่าจำเลยไปจ้างบุคคลใดมาซ่อมแซมแก้ไขงานหรือจำเลยไปเช่าวัสดุอุปกรณ์ หรือจำเลยไปซื้อสินค้าจากบุคคลใดมาใช้ในการทำงานส่วนไหนอย่างไร ก็ครั้ง ครั้งละเท่าใด เมื่อทนายโจทก์เอาค่าใช้จ่ายไปจ้างบุคคลอื่นในรายการที่ 1 ถึงที่ 22 ถ้าม้าน นายคริสโตเฟอร์ก็ไม่สามารถยืนยันได้ว่าเอาไปซ่อมแซมแก้ไขอาคารใดในสนามบิน บางรายการก็เป็นการซ่อมแซม แก้ไขอาคารทำเทียบเครื่องบินด้านทิศตะวันตกไม่เกี่ยวกับโจทก์ดังจะเห็นได้ว่าในรายการสำรวจ ความเสียหายของบริษัทอาหรับ ฟาซาด เอ็นจิเนียริง จำกัด ก็ระบุว่าเป็นของอาคารทำเทียบ เครื่องบินด้านทิศตะวันตก ส่วนนางสาวสุมาลี พนักงานการเงินของจำเลยซึ่งไม่เกี่ยวข้องในการ ว่าจ้างก็มาเบิกความเป็นพยานจำเลยประกอบ เพียงว่า ได้จ่ายเงินค่าจ้างไปเท่านั้น แต่ค่าใช้จ่ายไป จ้างบุคคลอื่นในรายการที่ 1 ถึงที่ 22 ดังกล่าว นางสาวสุมาลีก็ไม่สามารถยืนยันได้ว่าเอาไป ซ่อมแซมอาคารใดในสนามบิน บางรายการก็เป็นการซ่อมแซมแก้ไขอาคารทำเทียบเครื่องบินด้าน ทิศตะวันตกไม่เกี่ยวข้องกันกับโจทก์เช่นกัน อีกทั้งนางสาวสุมาลียังเบิกความอีกว่า ในช่วงเกิดเหตุ จำเลยก็ยังเป็นผู้จัดหาวัสดุอุปกรณ์ไปให้ผู้รับเหมาช่วงรายอื่นของจำเลยทำการติดตั้งกระจกที่ อาคารสยามพารากอนและที่อาคารสยามเซ็นเตอร์ตามที่จำเลยรับจ้างอีกด้วย กรณีจึงไม่สามารถ รับฟังได้โดยแน่นอนว่าที่จำเลยไปเช่าวัสดุอุปกรณ์หรือไปซื้อสินค้าจำเลยนำไปใช้ในงานส่วนไหน เมื่อค่าใช้จ่ายค่าเช่าในรายการที่ 23 และที่ 24 นั้น ก็เป็นสวัสดิการของพนักงานจำเลยที่จำเลยต้อง เช่าบ้านให้พักอาศัยอยู่แล้ว เมื่อในประเด็นค่าเสียหายแม้โจทก์ไม่นำสืบโต้แย้งก็ไม่ถือว่าโจทก์ ยอมรับ เนื่องจากในเรื่องค่าเสียหายต้องพิจารณาถึงพฤติการณ์แห่งการผิดสัญญาของโจทก์

เป็นสำคัญ ดังนั้น จึงรับฟังไม่ได้ว่าจำเลยต้องเสียค่าใช้จ่ายไปจ้างบุคคลอื่นในรายการส่วนที่เหลือ เท่าจำนวนที่ปรากฏ ดังกล่าวจริง แต่อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาถึงรายงานสำรวจความเสียหายของจำเลย ก็น่าเชื่อว่าจำเลยได้รับความเสียหายต้องเสียค่าใช้จ่ายไปจ้างบุคคลอื่นมาซ่อมแซมแก้ไขงานที่โจทก์ทำชำรุดบกพร่องจริง และก็ไม่ใช้จำนวนเพียงเล็กน้อยเมื่อนับแต่วันที่จำเลยตรวจพบความชำรุดบกพร่องในเดือนกุมภาพันธ์ 2549 เป็นเวลาเกือบ 1 ปีแล้ว จำเลยก็ยังไม่ยอมมาฟ้องเรียกค่าเสียหายจากโจทก์ หลังจากโจทก์ฟ้องแล้วจำเลยถึงเพิ่งมาฟ้องแย้งเรียกค่าเสียหายในคำให้การ พฤติการณ์จึงมีเหตุอันควรน่าเชื่อว่าจำเลยหักเงินประกันผลงานของโจทก์ไว้พอกับความเสียหายที่จำเลยได้รับแล้ว โดยถ้าโจทก์ไม่ฟ้องจำเลยก็คงไม่มาฟ้องแย้งเรียกค่าเสียหาย เมื่อพิจารณาถึงพฤติการณ์การผิดสัญญาของโจทก์ประกอบแล้วจึงเห็นควรกำหนดค่าเสียหายในส่วนนี้ให้จำเลยรวมกันไปกับค่าเสียหายของจำเลยตามฟ้องแย้งที่รับฟังยุติเท่ากับเงินประกันผลงานเป็นเงิน 2,108,837 บาท ส่วนในเรื่องฟ้องแย้งจำเลยขาดอายุความหรือไม่ตามที่จำเลยฎีกา เห็นว่า เมื่อจำเลยเป็นเจ้าของหนี้ที่โจทก์ต้องชำระค่าเสียหายตามฟ้องแย้งให้จำเลย แม้จำเลยไม่ได้ฟ้องแย้งให้โจทก์รับผิดชอบในกำหนดอายุความ 1 ปี นับแต่จำเลยตรวจพบความชำรุดบกพร่องในเดือนกุมภาพันธ์ 2549 เป็นเหตุให้ฟ้องแย้งจำเลยขาดอายุความ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 601 อย่างที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัย แต่เมื่อโจทก์เป็นเจ้าหนี้ในหนี้ที่จำเลยต้องคืนเงินประกันผลงานที่จำเลยหักไว้ให้โจทก์ในจำนวนเท่ากัน (โดยเหตุที่เมื่อจำเลยฟ้องแย้งเรียกค่าเสียหายจนศาลฎีกามีคำพิพากษาแล้ว จำเลยก็ต้องคืนเงินประกันผลงานให้โจทก์เพื่อมาหักกลบลบหนี้ตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัยตามฟ้องโจทก์) เมื่อจำเลยแสดงเจตนาหักกลบลบหนี้กันตั้งแต่วันที่ 2549 ถึงเดือนมกราคม 2550 ก่อนครบ 1 ปี ที่จะทำให้ฟ้องแย้งจำเลยขาดอายุความตามที่กล่าวมาแล้ว กรณีจึงมีผลบังคับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 344 ส่งผลให้โจทก์จำเลยไม่มีหนี้สินในส่วนนี้ต่อกันอีก ถือว่าหนี้ค่าเสียหายตามฟ้องแย้งของจำเลยและหนี้เงินประกันผลงานของโจทก์ได้รับชำระหนี้แล้วด้วยการหักกลบลบหนี้ จากเหตุดังกล่าวกรณีจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยอีกว่าฟ้องแย้งจำเลยจะไม่ขาดอายุความหรือไม่อย่างที่จำเลยฎีกา เนื่องจากไม่เป็นสาระคดีอันควรได้รับการวินิจฉัย เมื่อเป็นดังนี้ จำเลยยังคงต้องชำระค่าการทำงานที่ได้ทำให้โจทก์เท่านั้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชำระเงิน 581,734 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีนับแต่วันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 27 เมษายน 2550) จนกว่าชำระเสร็จแก่โจทก์ ให้ยกฟ้องแย้งจำเลย ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาลในส่วนฟ้องเดิมและฟ้องแย้งให้เป็นพับ

องค์คณะ

พิรศักดิ์ ไวกาสี · เสรี เพศประเสริฐ · ประชญา โกโศยกานนท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/7994/2561>